Devrim: Majör Dönüm Noktaları ve Nadir Fırsatlar Veya neden Lenin I. Dünya Savaşıyla ilgili devrimin ‘’rejisörü’’ dedi? Ve neden Mao, Japonya Çin’i işgal ettiği için onlara teşekkür etmeliyiz dedi?

12.07.2023 • Bob Avakian'ın Yazıları, Ekim Devrimi Yazıları • Yeni Komunizm

Editörün notu: Aşağıdaki yazı Bob Avakian tarafından yazılmış ve Devrimci Komünist Parti-ABD’nin websitesi olan revcom.us sitesinde 10 Temmuz 2023 tarihinde yayınlanmıştır.

Öncelikle şununla başlayalım: En temel anlamıyla komünist devrimler sadece devrimci çalışma ve komünistlerin mücadelesinin bir sonucu olarak gerçekleşmezler.

Neden bunu gündeme getiriyorum? Komünistlerin yaptıkları şeylerin bir ehemmiyeti olmadığını mı söylüyorum? Tabii ki hayır. Baskıcı sistemin alaşağı edilerek yerine radikal olarak farklı ve özgürleştirici bir sistemin getirilebilmesi ihtiyacını kitlelerin görebilmelerini sağlayarak onları devrime kazanmak için komünistlerin; tutarlı bir şekilde çalışmaları ve haşin bir şekilde, kararlılık ve yaratıcılıkla mücadele yürütmeleri kesin ve hayati önemdedir. (Ve şüphe götürmez bir biçimde devrimler, devrimcilerin tutarlı devrimci çalışma ve mücadele yürütmesi dışında başka bir şeyle gerçekleşemezler.)

Ancak devrimler düz bir çizgide ilerlemez **ve devrime ilerlemek için açılabilecek majör olasılıkların ve hatta belki de direkt olarak sistemin alaşağı edilerek radikal derecede farklı başka bir sistemin kurulması ihtimaline yol açabilecek olan nadir durumdaki derin ve niteliksel değişiklikleri kavrayarak kararlı bir şekilde hareket etmek kritiktir.**

Böylesi bir durum hemen görünür olamayabilir ve çoğunlukla da olmaz. Genellikle buna tezat bir şekilde sahada hazır bir biçimde görünen şey, kısa vadede durumun kötüleştiğidir.

Buradaki ana mesele bütün bunların doğru bir şekilde kavranabilmesi ve harekete geçilebilmesi için tutarlı bir bilimsel yöntem ve yaklaşımın elzem olmasıdır.

Böylesi bir bilimsel yöntem ve yaklaşımın netleştirdiği en önemli şeylerden biri şudur: *Devrimlerin mümkün hale gelebilmesi en temel anlamıyla, baskıcı sistemin çelişkilerinin yoğunlaşmasının ve bunların kritik dönüm noktalarına ulaşarak majör devrimci ilerlemeler ve hatta devrimin zaferi için yollar açmalarına nadir fırsatlar sağlamasıdır.* **Ve devrimin başarı şansı sadece devrimin bilinçli güçlerinin tutarlı devrimci çalışma ve mücadele yürütmesine değil ama daha spesifik olarak böylesi çok nadir fırsatları ve kritik dönüm noktalarını tanıyarak ve bu temelde sıkı ve bilimsel dayanağı olan bir kararlılıkla hareket ederek bunu bir avantaja çevirip çeviremeyeceklerine bağlıdır.**

Tabii ki komünistlerin rolü etrafta pasif bir şekilde böylesi dönüm noktalarını ve nadir fırsatları beklemek değildir. Aksine-ve bu yeni komünizmde temel bir oryantasyon noktasıdır-komünistler sürekli bir şekilde, ihtiyaç duyduğumuz devrim için güçleri akümüle edip çalışmalarını bunu gelişmesi için maksimize etmek zorundadır: Devrim için topyekun mücadele ederek kazanma şansının olması için gerekli koşulları *beklerken* ***hızlandırmak*** yaklaşımını uygulamalıdırlar.

Ancak sadece devrim adına ‘’rutin’’ işler yapmak, aslındaysa devrimci bir oryantasyona sahip olmaksızın bir çeşit acilcilikle, zamansız bir şekilde manastırdaki rahipler gibi sürekli ‘’çanları çalmak’’, dünyadaki daha büyün gelişmelere ve hakim sistemin temel çelişkilerinin ‘’normal zamanlara’’ göre çok daha akut bir şekilde ortaya çıkmasına dikkat etmemek, bu durumun devrimci ilerleme için oluşturduğu potansiyeli kavrayamayarak bu nadir fırsatı çarçur etmek anlamına gelir.

Geçtiğimi yüzyılın ilk yarısında gerçekleşen başarılı komünist devrimler, ilki Rusya’da ve daha sonra Çin’de, bize bu kritik dersleri gösterirler. (Her ne kadar devrim ile kurulmuş olan sosyalist sistemler ilk olarak Rusya/Sovyetler Birliğinde ve daha sonra Çin’de alaşağı edilmiş ve her iki ülkede de kapitalizm restore edilmiş olsa da burada bahsettiğim ve altını çizdiğim temel noktalar bu devrimlerde kitlelerin önderlik ile baskıcı eski sistemin yıkılması ve yerine yeni

devrimci sosyalist toplum ve devletin kurulmasıdır.)

Rusya: Devrimin ‘‘Rejisörü’’ Olarak I. Dünya Savaşı

Rus devrimi için, 1914 yılında başlayan I. Dünya Savaşı kapitalist-emperyalist sistemin genel olarak çelişkilerini hiddetlendirdi ve özgül olarak Rusya’da akut bir biçimde bu çelişkiler hiddetlendi. (Bu savaş rakip emperyalist güçler arasında dünyadaki hakim pozisyon için verilen bir savaştı. Spesifik olarak da devasa sömürgeci imparatorlukların özellikle Afrika, Ortadoğu ve Asya’daki tahakkümleri için verdikleri bir savaştı.) Bu savaş yıllar içerisinde savaşı başlatan çelişkilerin yoğunlaşması ve gözler önüne serilmesiyle beraber devrim için objektif temeli ve mümkünlüğü daha elverişli hale getirdi. Ancak bu mümkünlük derin bir şekilde kavranması ve üzerinde çalışılması gereken bir durumdu ve eski düzenin alaşağı edilmesi imkanı savaşın sonlarına doğru doğduğunda bu olasılığa kararlı bir biçimde el konulması gerekiyordu.

Ancak burada bahsedilmeye değer olan şeylerden biri de I. Dünya Savaşı öncesindeki zamanda Rusyalı komünistlerin (Bolşeviklerin) ağır bir şekilde zayıflamış olmasıydı-önderleri Lenin ve diğer öncü figürler sürgündeydi, inanılmaz zor koşullarda hayatta kalmaya çalışıyorlardı (bazı yoldaşlar sokaklarda yaşıyor ve hatta ölüyorlardı). Bu zor durum büyük ölçüde I. Dünya Savaşından on yıl kadar önce yaşanan devrimci ayaklanmanın yenilgiye uğraması ve bu yenilgiyi takip eden ciddi baskının sonucuydu. Bu koşullarda devrimi önceden destekleyenler ve devrimin entelektüel sempatizanları Marksizmden uzaklaşmak için çeşitli ‘‘felsefi’’ rasyonalizasyonlar geliştirdiler ve Bolşeviklerin içerisinden de küçük bir kısım da rahatına düşkün bir bireyseciliğe sürüklendi. Dahası ise I. Dünya Savaşı boyunca Bolşeviklerin ilkeli bir şekilde kendi emperyalist hakim sınıflarını desteklemeyi reddetmesi-bu sırada bütün savaşın emperyalist olduğunu teşhir etmeleri- ve bu ilkeli tutumu muhafaza etmeye devam etmeleri onları Rusya halklarının geniş kesimleri içerisinde bir hayli rağbet görmeyen bir konuma getirdi. Halkın bu kesimleri özellikle savaşın başlarında Rusya’nın savaşa girişi karşısında hararetli bir vatanseverliğe çekilmişlerdi.

Ancak savaş sürüncemede kaldıkça ve Rus hakim sınıfları, Rus askerlerinin ağır zayiatları ve halk kitlelerinin korkunç ızdıraplarına rağmen savaşta kalmaya devam ettikçe Bolşevikler büyüyen bir şekilde kitleleri kazanmaya ve onları devrim için örgütlü güçlere çevirmeye olanak

bulmuştu-bu güçlerin içerisinde devletin silahlı güçlerinden devrimin tarafına geçenlerde vardı. 1917’nin ilerleyen döneminde bu devrimci güç, çelişkiler büyük ölçüde savaşın devam etmesi ve bu durumun kapitalist-emperyalist sistemin çelişkilerini daha da yoğunlaştırması sonucu kızıştığında iktidarı ele geçirmeyi başardı.

İşte Lenin burada korkunç yıkımına ve ızdıraplarına rağmen bu savaş için tam da bu yüzden devrimin ‘’rejisörü’’ demektedir. Ancak bunlar savaşın yükselen korkunçlukları sonucu ‘’otomatik’’ olarak gelişmemiştir. Şayet Lenin önderliğinde Bolşevikler başından itibaren savaşa karşı muhalefette ve vatansever coşkunluğun güçlü akıntısına karşı savaşın başında ve kayda değer bir süre boyunca ilkeli bir muhalefet yürütmemiş olsaydı Rusya’da devrim olmayacaktı. Bunu dışında şayet Lenin, tayin edici bir önderlik sağlayarak bu savaşın genel olarak kapitalist-emperyalist sistemin ve Rusya özgülünde akut bir şekilde çelişkilerini hiddetlendirdiğinin bilimsel analizini yapmamış olsaydı 1917’de bir devrim olmayacaktı. Ve şayet Bolşevikler bu analizi uygulamada başarısız olsaydı ve Lenin’in ‘’normal zamanlarda’’ yıllar hatta on yıllar içerisinde gerçekleşecek şeyler aylar hatta haftalar içerisinde kızışan çelişkiler ve hızlanan gelişmeler olarak yoğunlaşıyor dediği savaşın sonundaki bu nadir duruma el koymasaydı devrim yine gerçekleşmeyecekti.

Çin Devrimi ve Japonya’nın Çin’i İşgali

1920’li yılların sonunda Çinli komünistlerin ciddi bir kısmının Çin şehirlerinde gerici Şang Kai-çek’in başını çektiği gericiler tarafından katledilmesinin ardından Mao Zedong, Çin devrimi için kritik bir atılım gerçekleştirdi: Özellikle umutsuz durumdaki Çinli gençlerden oluşan devrimci güçleri ücra dağ bölgelerine çekti ve Şang kai-çek’in başında olduğu ABD dahil batılı emperyalistlerin desteklediği gerici hükümete karşı silahlı mücadeleyi başlattı-halk savaşı. Birkaç yıl boyunca halk savaşı Çin kırsalında devrimci üstler kurmada ve bu üstlerle devrimci güçleri yok etmeyi amaçlayan karşı devrimci güçleri püskürtmede başarılı oldu. Ancak sonuçta 1930’lu yılların ortalarında Şang Kay Çek hükümeti başarılı olacak yeni askeri strateji ve taktikler geliştirdi ve böylelikle devrimci güçleri üs bölgelerini terk ederek daha sonra bilinen adıyla Uzun Yürüyüşü başlatmaya zorladı. Bu hareket binlerce kilometre yolun aşılması ve Çin’in iç kesimlerindeki Yenan’da yeni bir üs bölgesi kurulmasıyla sonuçlandı.

Özellikle Çin devriminin nihai olarak başarılı olması ve Şang Kay Çek'in yenilgisini takiben 1949'da ülke çapında devrimci siyasi iktidarın kurulmasıyla beraber Uzun Yürüyüş büyük bir devrimci başarı olarak görülmeye başlandı. Ve öyleydi de. Ancak aynı zamanda Uzun Yürüyüş Çin devriminde yeni ve kritik bir aşamaya geçişi sağlamış olsa da bu Uzun Yürüyüşe başlayan devrimci güçlerin-on binlercesi- yolda hayatını kaybetti. Ve kesinlikle mümkün olan şey şuydu: Mevcut üs alanlarının terk edilerek azaplı Uzun Yürüyüşe başlanmasıyla beraber sadece devasa sayıda devrimci değil bütün devrim kaybedilebilirdi-en azından verili bir periyot boyunca.

Ancak sonuçta büyük kayıplara rağmen kayda değer sayıdaki güçlerin Uzun Yürüyüşte hayatta kaldığı ortaya çıktı ve pek çok savaşa girip çıkan, pek çok zorluğu göğüslemiş olan bu güç iyice çelikleşmiş ve köselenmişti. Daha sonra ise Çin'in büyük kısmının Japon emperyalizmi tarafından işgali sonucu Çin halkının geniş kesimlerinin bu işgale karşı muhalefette birleştirilmesi mümkün oldu, nitekim bu gerekliydi de. Japon işgaline karşı olabilecek en geniş direnişe olan ihtiyacın yanı sıra bu işgal sonrası zayıflayan Şang Kay Çek hükümetinin pozisyonu Japon işgalcilere karşı bu hükümetle bir birleşik cephe oluşturmanın temelini ve zorunluluğunu yarattı. (''Sahadaki durum'' nedeniyle Şang Kay Çek bu cepheyi kabul etmek zorunda kaldı her ne kadar Japonlara karşı direniş boyunca Şang, komünistlerin önderliğindeki güçleri yok etmek için çabalarına devam etti ki bu durum Japonlara daha fazla alan açtı.)

Bütün bunların sonucunda, 1939 yılında başlayan ve 1945'te Japonya'nın Nazi Almanyası da dahil müttefiklerinin yenilgisiyle sonuçlanan II. Dünya Savaşıyla beraber Mao önderliğinde Çin'deki devrimci güçler hem sayı olarak hem de güç olarak büyüdüler ve Şang Kay Çek ile kısa süreli başarısız bir müzakere sürecinin sonunda halk savaşının üç yıl daha devam etmesi ile eski düzenin gerici güçleri 1949 yılında yenilgiye uğratıldı ve Çin'de iktidar ele geçirildi. Bu durum Şang Kay Çek'i Tayvan adasına kaçmaya zorladı.

Tıpkı I. Dünya Savaşında olduğu gibi ikincisinde de mesele kapitalizm-emperyalizmin temel çelişkilerinin yoğunlaşmasıydı. Ancak Çin'in Japonya tarafından işgali ve bu işgale karşı başlatılan Mao önderliğindeki devrimci güçlerin tayin edici rol oynadıkları direniş de dahil olmak üzere II. Dünya Savaşının gidişatı Çin içerisindeki güç dengelerinde majör değişiklikler yaptı ve devrim için; 1949'da devrimin nihai zaferinin oluşabilmesi için çok daha elverişli koşullara

zemin hazırladı. Gerçek anlamıyla Japonya'nın bu işgali bir çeşit ''manivela'' oluşturdu; devrimci mücadelenin koşullarını değiştirdi ve ağır geri çekilmenin (ilk üs alanlarının terk edilmesi) ardından büyük kazanımları kadar büyük kayıplara da neden olan Uzun Yürüyüşün ardından devrimin kritik ilerleyişi için objektif temeli sağladı.

Mao, Japonya'nın Çin'i işgaline teşekkür etmemiz gerekir derken bunu kastediyordu. Şüphesiz, Mao Japon işgali boyunca yaşanan korkunç suçları ve ızdırapları görmüyor veya onları umursamıyor değildi. Burada değindiği nokta Japon işgalinin yüz milyonlarca Çinliye ve bir bütün olarak Çin ulusuna getirdiği yıkım ve acıyla beraber son tahlilde majör bir biçimde Çin devriminin nihai zaferine yaptığı katkıdır. Bu devrim, Çin halk kitlelerinin sadece yıllar ve on yıllar boyu değil yüz ve bin yıllar boyunca maruz kaldığı korkunç ve baskı ve sömürünün temel nedenlerini kökünden söküp atma olasılığını sağlamıştır.

Mao'nun bu ironik ifadesi-Japonya'ya işgali için teşekkür etmeliyiz-Çin'in Japon emperyalizmi tarafından işgalinin son tahlilde majör bir biçimde Çin devriminin zaferine yaptığı katkının gerçekliğini yansıtır. **Ancak bu devrim başta Mao olmak üzere ona önderlik edenler Japon işgalinin getirdiği objektif koşulları ve bütün II. Dünya Savaşı kontekstini, daha sonra savaşın bitmesiyle hem Çin'de hem dünyada yaşanan niteliksel değişiklikleri- ki buna Japonya'nın mağlubiyeti ve Çin'deki işgalinin sona ermesi de dahildir- kavrayamamış ve bu temelde hareket etmemiş olsaydı devrim başarılı olmayacaktı.**

Devrimin-Daha da- Mümkün Olduğu Bu Nadir Zaman İçin Kritik Dersler

Tabii ki hiç kimse büyük bir kesinlikle eğer Japonya Çin'i işgal etmeseydi devrimin başarılı olamayacağını veya I. Dünya Savaşı olmasaydı Rusya'da komünistlerin önderlik ettiği bir devrimin olamayacağını söyleyemez. Mao'nun da belirttiği gibi Marksistler falcı değildirler. Marksizm-komünizm- sürekli gelişen bir bilimdir ve sürekli değişmekte olan objektif realitenin analiz edilmesi temelinde ilerler.

Bir kere daha belirtmek gerekirse devrimler düz bir çizgide ilerlemezler ancak çok dolambaçlı bir hatta, geriye düşmeler ve yenilgiler ve hatta kimi zaman çok ciddi yenilgiler ve geri düşmelerin olduğu bir hatta ilerlerler. Buradaki gerçek süreç Mao'nun başarılı olmuş devrimler

için dahi doğru olan başka bir ifadesiyle uyumludur: Mesele, zafer nihai olarak elde edilene kadar tekrar tekrar savaşmak ve başarısız olmaktır. Ve bütün bu süreç boyunca sadece doğru olduğu kanıtlanan politikalardan, ilerlemelerden değil; ancak aynı zamanda zorluklardan, geriye düşmelerden ve yenilgilerden de öğrenebilmek için bilimsel yöntem ve yaklaşıma ihtiyaç duyarız. Durmaksızın değişen durumun sürekli olarak bilimsel analizinin yapılabilmesi ve ilerleme için açıkların anlaşılması, kontrolünün sağlanması gerekir. Özellikle de objektif durumda oluşan niteliksel ve derin değişikliklerin anlaşılması ve kavranması gerekir ki bunlar majör değişikliklerin ve hatta devrimin zaferinin potansiyellerini barındırırlar.

Bu bilimsel yöntem ve yaklaşımın uygulanması ile nihai olarak komünist bir dünya için devrimin bir temeli ve mümkünlüğü olduğu-kesinliği veya ‘’kaçınılmazlığı’’ değil ancak gerçek bir temeli ve mümkünlüğü- iyice yerleşebilir. Ve aslında bugün ABD’de ve dünyadaki koşullar Çin devrimi ve Rus devriminin olduğu yirminci yüzyılın ilk yarısıyla ciddi biçimde farklı olsalar dahi-ve tabii ki bu ülkedeki bir devrim bu devrimlerin bir ‘’kopyası’’ olamayacaktır- özellikle de bu fırtınalı zamanlarda ABD gibi güçlü emperyalist bir ülkede gerçek bir devrimin mümkünlüğü vardır. Ancak bu mümkünlük, yeni komünizmin daha da ilerlettiği bilimsel bir yöntem ve yaklaşım olmaksızın anlaşılamaz. Ve bir devrim bu yöntem ve yaklaşım uygulanmaksızın, sürekli değişen objektif realiteye uygulanıp bunun üzerinden harekete geçilmeksizin yapılamaz. Bu yöntem ve yaklaşıma iç karartıcı ve eziyetli zorluklar da dahildir ancak en temelde bu kapitalizm-emperyalizmin tüm dünyadaki ve bu ülkedeki gelişen çelişkileri ve neden olduklarıdır.

Bu bilimsel yöntem özellikle de sistemin çelişkileri majör bir biçimde değişirken kritiktir-ve her şeyin üzerinde Lenin’in söylediği gibi çelişkilerin sürekli yoğunlaştığı ve değişimlerin hızlandığı, insanlık için olası felaketlerin yükseldiği ancak aynı zamanda devrim yoluyla radikal derecede farklı ve çok daha iyi bir geleceğin mümkünlüğünün oluştuğu böylesi nadir zamanlarda, ‘’normal zamanlarda’’ yıllar ve on yıllara yayılanlar aylar ve hatta haftalar içerisinde yoğunlaşır.

Bu, O Nadir Zamanlardan Biridir

Neden? Gerçek Bir Devrimin Örgütlenmesi için 7 Temel Nokta’da açıkladığım gibi:

Acımasız ve cani beyaz üstünlüğü, erkek egemenliği ve diğer baskıcı ilişkiler, toplumda ve genel olarak dünyada derinleşen kriz, sürekli savaşlar ve çevrenin devam eden yıkımı. Bütün

bunlar bu ülkede hüküm süren ve bir bütün olarak dünyaya egemen olan sistemin -kapitalizm-emperyalizm sisteminin- sınırları içinde hiçbir şekilde olumlu ve nihai olarak çözülemez. Bu sistemin yönetimi altında tüm bunlar daha da kötüleşecektir. Şimdi bu ülkede tepeden tırnağa derinleşen bölünmeler, bu ülkeyi bu kadar uzun süre yönetenlerin (kapitalist-emperyalist egemen sınıfın) artık insanların kabul etmeye şartlanmış olduğu "normal" şekilde "birleşik bir güç" olarak (özünde gerçek bir kapitalist diktatörlük olarak, temelinde "resmi şiddet" kurumlarına, silahlı kuvvetlere, polise ve askere dayandığı gerçeğini örtmek için bir dış "demokrasi" kabuğuna sahip bir hükümet sistemiyle) yönetemeyecekleri anlamına geliyor. Bu ülkedeki ve dünyadaki büyük değişiklikler nedeniyle Cumhuriyetçi Parti tarafından temsil edilen yönetici sınıfın bir kısmı faşist olmuştur. Bu kesimler, artık bu ülkedeki "demokratik" kapitalist yönetimin "normlarına" inanmıyorlar veya bunlara bağlı hissetmiyorlar. Egemen sınıfın Demokrat Parti tarafından temsil edilen diğer kesiminin buna gerçek bir cevabı bulunmuyor. Faşistler bu "normları" yıkmaya ve geleneksel yöntemler olmaksızın daha açık ve agresif baskıcı biçimlerle yönetmeye kararlıyken, Demokratların bu sistemin baskıcı yönetiminin yüzlerce yıldır uyguladığı sözde "herkes için demokrasi" kılığındaki "normal yolu" sürdürmeye çalışmak dışında yaptıkları bir şey yok.

Toplumdaki kriz ve derin bölünmeler ancak şu ya da bu türden radikal yollarla çözülebilir. Ya radikal biçimde gerici, katledici baskıcı ve yıkıcı araçlarla; ya da radikal biçimde özgürleştirici devrimci araçlarla. Ve bu karar, şu ya da bu şekilde önümüzdeki birkaç yıl içinde büyük olasılıkla gerçekleşebilir. Bu ender durum, egemen güçler arasında ve genel olarak toplumda derinleşen ve keskinleşen çatışmalarla birlikte bu sistemin halk kitleleri üzerindeki hakimiyetini kırmak için daha güçlü bir temel ve daha büyük açılımlar sağlamaktadır. Böyle bir durumda, onlarca yıldır temelde aynı kalan şeyler çok kısa bir sürede kökten değişebilir. Bu nadir zaman boşa harcanmamalıdır. Gerçekten özgürleştirici bir devrimci çözümü getirmek, gerçek bir kazanma şansına sahip olmak ve korkunç, gerici, canice baskıcı – yıkıcı bir çözüme maruz kalmamak için bu durum değerlendirilmelidir.

Bu, bir kez daha belirtmek gerekir ki kesin bir biçimde kendiliğindenci kitle hislerinin ''akıntısına karşı yüzmeyi'' gerektirir; buna her ne kadar işler eski biçiminde ilerlemese ve bu derin bir şekilde değişse, bu ülkede ve dünyada ''depremler'' olsa dahi ''işlerin şimdiye kadar gittiği

biçimde'' gitmesine güvenmeye inatçı bir şekilde takılma trendi de dahildir. Daha önce de belirtmiş olduğum gibi halk-halk kitleleri, toplumun farklı katmanları- ufukta beliren gerçek korkunçluklarla olduğu kadar bütün bu delilikten de devrim ile çıkabilmek için keskin ve yeri geldiğinde amansız bir biçimde mücadele edilerek bütün bunlarla yüzleştirilmeli ve sarsılmalıdır. Bu, tiksinç kapitalizm-emperyalizmin sisteminin düşünüş biçimlerinden ve baskın ilişkilerinden kopmayı gerektirir. Buna hakim sınıfların temsilcileri olan Demokrat ve Cumhuriyetçiler arasında tercih yapılan seçim tuzağı da dahildir.

Yıllar önce yazdığım aşağıdaki alıntının bugünkü önemi gittikçe artmış ve aciliyet kazanmıştır:

Gerçekten de hakim sınıfların farklı kesimleri arasındaki çatışma kendi aralarında dahi antagonistik bir hal olarak addedilmeye başlamışsa; bu durum mevcut kurulu düzende çok derin ve akut çatlaklarla olukların oluştuğunun bir işaretidir. Ve böylesi bir durum ezilenler tarafından burjuvazinin şu ya da bu kanadıyla taraf olarak ve böylece hakim sınıflara yarılan eski düzeni ''tamir etme'' ve diktatörlüğünü şu ya da bu biçimde pekiştirme olanağı vermek yerine burjuvazinin iktidarını topyekun devirerek devrimci mücadeleyi yükseltmek için ele alınmalıdır.

Halk kitleleri: Kapitalizm-emperyalizmin iktidarı altında ''normal zamanlarda'' da korkunç bir şekilde acı çekenler... Daha adil bir dünyaya açlık duyanlar ve eğer işler olduğu gibi giderse gelecekleri daha da korkunçlaşacaklar**... Sayıları gittikçe artması gereken halk kitleleri böylesi nadir bir zaman ve bunun etkilerinin farkına vardırılmalıdır. Buna onları amansız mücadele ile seviyelerini yükseltip kazanarak, böylesi nadir bir zamanı zapt etmenin sadece zorunluluğu değil ama aynı zamanda mümkünlüğünü kavramalarını sağlayarak devrim yapmak ve bu nadir zamanlardan gerçekten pozitif ve evet gerçekten özgürleştirici bir şeyi ortaya çıkartmak da dahildir.**

Bu yazı içerisinde atıfta bulunulan yazılar:

- http://localhost/yenikomunizm/7-onemli-nokta/
- http://localhost/yenikomunizm/felaket-bir-sey-ya-da-gercekten-ozgurlestirici-bir-sey-derin-kriz-derinlesen-bolunmeler-yaklasan-ic-savas-olasiligi-ve-acilen-ihtiyac-duyulan-devrim/
- *Demokrasi: Daha İyisini Yapamaz Mıyız?*, El Yayınları